

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE
(Camera a treia)
4 mai 2010

Cauza F-47/09

Éric Mathias Fries Guggenheim
împotriva
Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale

„Funcție publică — Agent temporar — Neprelungirea contractului — Articolul 11a din statut — Articolul 1 al șaselea paragraf din anexa II la statut — Funcție de reprezentare a personalului — Obligație de imparțialitate și de independență”

Obiectul: Acțiune formulată în temeiul articolelor 236 CE și 152 EA, prin care domnul Fries Guggenheim solicită anularea deciziei directorului Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop) din 7 iulie 2008 de a nu prelungi contractul său de agent temporar și, în măsura în care este necesar, a deciziei din 18 iulie 2008 de confirmare a deciziei menționate mai sus, precum și obligarea Cedefop la plata către acesta, în cazul în care nu este reintegrat, a unor daune interese

Decizia: Respinge acțiunea. Îl obligă pe reclamant la plata cheltuielilor de judecată.

Sumarul hotărârii

- 1. Funcționari — Agenți temporari — Recrutare — Reînnoire a unui contract pe perioadă determinată — Puterea de apreciere a administrației
[Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 47 lit. (c)]*
- 2. Acte ale instituțiilor — Directive — Impunerea directă a unor obligații instituțiilor Uniunii în raporturile lor cu personalul — Excludere — Posibilitatea de a invoca — Conținut
(art. 10 CE)*
- 3. Funcționari — Drepturi și obligații — Obligația de independență și de integritate
(Statutul funcționarilor, art. 11a)*
- 4. Funcționari — Organizarea serviciilor — Repartizarea personalului — Puterea de apreciere a administrației — Limite — Interesul serviciului
[Statutul funcționarilor, art. 45 alin. (7) primul paragraf, art. 29 și 45]*
- 5. Funcționari — Acțiune — Cerere de despăgubiri legată de o acțiune în anulare — Respingere a cererii de anulare care determină respingerea cererii de despăgubire
(Statutul funcționarilor, art. 91)*

1. Rezilierea unui contract de agent temporar pe perioadă nedeterminată, potrivit articolului 47 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți și cu respectarea preavizului prevăzut în contract, precum și rezilierea anticipată a unui contract de agent temporar încheiat pe o perioadă determinată se încadrează în sfera puterii de apreciere extinse a autorității competente, controlul instanței Uniunii trebuind, așadar, să se limiteze, independent de controlul respectării obligației de motivare, la verificarea absenței unei erori vădite sau a unui abuz de putere.

Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazul în care nu este vorba de o reziliere anticipată, ci de o neprelungire a unui contract de agent temporar încheiat pe perioadă determinată. În consecință, în acest context, controlul instanței trebuie să se limiteze la a verifica dacă nu există o eroare vădită în aprecierea interesului serviciului și dacă nu a fost săvârșit un abuz de putere.

Autoritatea competentă este obligată, atunci când ia o decizie cu privire la situația unui agent, să aibă în vedere toate elementele care pot influența decizia sa și în special interesul agentului vizat. Astfel, aceasta rezultă din obligația de solitudine a administrației, care reflectă echilibrul drepturilor și al obligațiilor reciproce pe care statutul și, prin analogie, Regimul aplicabil celorlalți agenți le-au creat în raporturile dintre autoritatea publică și agenții săi.

Considerațiile cu caracter general care preced sunt de asemenea valabile în ipoteza în care agentul a exercitat atribuții legate de reprezentarea personalului, Regimul aplicabil celorlalți agenți neprevăzând niciun regim derogatoriu sau special aplicabil rezilierii contractului unui agent temporar care a exercitat astfel de atribuții. Cu toate acestea, în măsura în care, cu ocazia exercitării unor asemenea atribuții, agentul în cauză poate fi determinat să se opună sau să critice în mod explicit anumite luări de poziție ale administrației, revine autorității competente să dovedească o vigilență deosebită pentru ca aprecierea sa legată de prelungirea contractului persoanei interesate să nu fie influențată negativ de comportamentul adoptat de aceasta din urmă în exercitarea atribuțiilor sale de reprezentare a personalului, însă cu condiția ca acest comportament să rămână în limitele normale ale dialogului social. Această vigilență se impune cu atât mai mult cu cât raporturile colective de muncă se înscriu uneori într-un context deosebit de tensionat.

(a se vedea punctele 64-67)

Trimitere la:

Curte: 26 februarie 1981, De Briey/Comisia, 25/80, Rec., p. 637, punctul 7

Tribunalul de Primă Instanță: 28 ianuarie 1992, Speybrouck/Parlamentul European, T-45/90, Rec., p. II-33, punctele 97 și 98; 17 martie 1994, Hoyer/Comisia, T-51/91, RecFP, p. I-A-103 și II-341, punctul 36; 14 iulie 1997, B/Parlamentul European, T-123/95, RecFP, p. I-A-245 și II-697, punctul 70; 12 decembrie 2000, Dejaiffe/OAPI, T-223/99, RecFP, p. I-A-277 și II-1267, punctul 51; 6 februarie 2003, Pyres/Comisia, T-7/01, RecFP, p. I-A-37 și II-239, punctul 50

Tribunalul Funcției Publice: 28 iunie 2007, Bianchi/ETF, F-38/06, RepFP, p. I-A-1-183 și II-A-1-1009, punctele 92, 93 și 94 și jurisprudența citată

2. Este adevărat că directivele sunt adresate statelor membre, iar nu instituțiilor sau organelor Uniunii. Prin urmare, nu se poate considera că prevederile Directivei 2002/14, care instituie un cadru general legat de informarea și de consultarea lucrătorilor în Uniunea Europeană, impun, prin ele însele, obligații instituțiilor în raporturile lor cu personalul.

Cu toate acestea, împrejurarea că o directivă nu instituie obligații, ca atare, pentru instituții nu poate exclude faptul ca directiva în cauză să se impună în mod direct acestora din urmă în raporturile lor cu funcționarii și cu agenții. În special, instituțiile trebuie, potrivit obligației de loialitate care le revine în temeiul articolului 10 al doilea paragraf CE, să țină cont, în conduita lor în calitate de angajator, de dispozițiile legislative adoptate la nivelul Uniunii, impunând în special prevederi minime destinate să

amelioreze condițiile de viață și de muncă ale lucrătorilor în statele membre prin intermediul unei apropieri a legislațiilor și a practicilor naționale. O astfel de obligație se impune de asemenea organelor instituite de legiuitorul Uniunii pentru a sprijini instituțiile să creeze sau să implementeze politicile prevăzute de tratate.

(a se vedea punctele 70 și 71)

Trimitere la:

Curte: 9 septembrie 2003, Rinke, C-25/02, Rec., p. I-8349, punctul 24

Tribunalul de Primă Instanță: 21 mai 2008, Belfass/Consiliul, T-495/04, Rep., p. II-781, punctul 43

Tribunalul Funcției Publice: 30 aprilie 2009, Aayhan și alții/Parlamentul European, F-65/07, RepFP, p. I-A-1-105 și II-A-1-567; 4 iunie 2009, Adjemian și alții/Comisia, F-134/07 și F-8/08, RepFP, p. I-A-1-149 și II-A-1-841, punctul 93, care face obiectul unui recurs aflat pe rolul Tribunalului Uniunii Europene, cauza T-325/09 P

3. Divergențele importante de opinie dintre conducerea unei agenții europene și reprezentanții personalului acesteia asupra unor probleme care țin de domeniul dialogului social nu pot fi suficiente, în sine, să determine o teamă legitimă și justificată obiectiv că directorul unei agenții a putut să aibă, în afara acestui dialog social, idei preconceptuate defavorabile despre un agent care îndeplinea atribuții de reprezentant al personalului sau un interes personal în scopul neprelungirii contractului acestuia din urmă, până la punctul de a-și pierde imparțialitatea în exercitarea atribuțiilor sale.

Astfel, pe de o parte, asemenea divergențe, care, în plus, nu au nicio legătură cu situația personală a agentului, nu prezintă, prin ele însele, niciun grad de gravitate astfel încât orice apreciere a directorului să fi fost în mod concret viciată de o lipsă de imparțialitate în privința agentului. Pe de altă parte, un risc pur abstract de conflict personal în care ar fi fost plasat directorul nu poate fi suficient, numai prin existența divergențelor de opinie menționate, să demonstreze pretinsa încălcare a articolului 11a din statut.

(a se vedea punctele 78 și 79)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 12 iulie 2005, De Bry/Comisia, T-157/04, RecFP, p. I-A-199 și II-901, punctele 38 și 39

4. Instituțiile dispun de o largă putere de apreciere în raport cu organizarea serviciilor lor în funcție de misiunile care le sunt încredințate și în raport cu încadrarea personalului lor în vederea acestor misiuni, cu condiția totuși ca această încadrare să se facă în interesul serviciului și ca echivalența posturilor să fie respectată.

În ce privește prima condiție și ținând seama de întinderea puterii de apreciere a instituțiilor în raport cu evaluarea interesului serviciului, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la problema dacă administrația a respectat anumite limite rezonabile și care nu pot fi criticate și dacă aceasta nu și-a folosit puterea de apreciere în mod vădit eronat.

Interesul serviciului poate limita marja de apreciere de care dispune autoritatea împuternicită să facă numiri impunând ca persoanele care au anumite atribuții să fie nu numai competente, ci cele mai competente pentru a le exercita și, în această ipoteză, autoritatea respectivă ar trebui să facă o analiză comparativă a meritelor persoanelor interesate pentru a alege persoana cea mai potrivită.

(a se vedea punctele 104-106)

Trimitere la:

Curte: 7 martie 1990, Hecq/Comisia, C-116/88 și C-149/88, Rec., p. I-599, punctul 11

Tribunalul de Primă Instanță: 22 ianuarie 1998, Costacurta/Comisia, T-98/96, RecFP, p. I-A-21 și II-49, punctul 36; 26 noiembrie 2002, Cwik/Comisia, T-103/01, RecFP, p. I-A-229 și II-1137, punctul 30; 25 iulie 2006, Fries Guggenheim/Cedefop, T-373/04, RecFP, p. I-A-2-169 și II-A-2-819, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată, precum și punctul 71

5. În cadrul acțiunilor formulate de funcționari, concluziile prin care se urmărește repararea unui prejudiciu trebuie respinse în măsura în care prezintă o legătură strânsă cu concluziile în anulare care au fost, ele însele, respinse ca nefondate.

(a se vedea punctul 119)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 10 iunie 2004, Liakoura/Consiliul, T-330/03, RecFP, p. I-A-191 și II-859, punctul 69; 13 iulie 2005, Scano/Comisia, T-5/04, RecFP, p. I-A-205 și II-931, punctul 77

Tribunalul Funcției Publice: Bianchi/ETF, citată anterior, punctul 104